

Αθηναϊκόν Μουσείον

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ἡ συνδρομή διὰ τὴν Ἑλλάδα ἰτησίως καὶ προπληρωτὰ δρχ. 12 ἡμισίνας δρχ. 6. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἰτησίως πρῶτος 15 ἡμισίνας 8.

Γραφεῖον ὁδὸς Φιλελλήνων 24 — Τιμὴ ἐκάστου φύλλου λ. 20

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΣΤΡΑΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΕΤΟΣ Γ΄.

✿ Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἰουλίου 1890 ✿

ΑΡΙΘ. 2

Ἡ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΤΗΣ ΠΡΩΣΣΙΑΣ ΒΙΚΤΩΡΙΑ

Ἀδελφὴ τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκιπίσσης ΣΟΦΙΑΣ

Μνηστευθεῖσα τὸν Πρίγκιπα SCHAUMBURG—LIPPE

Καὶ ἐν ἀνέκδοτον διὰ νὰ φινίρω-
μεν, ἔχον κάποιαν σχέσιν καὶ μετὸν
δοῦλόν σας.

Προχθές, μετὰ καιρὸν, συνήντησα εἰς
τὴν ὁδὸν Σταδίου ἕνα φίλον μου, πολι-
τευόμενον, χρεωκοπημένον προπολλοῦ,
ἀποτυχόντα εἰς δύο-τρεις ἐκλογὰς καὶ
ἐκτοτε ἐπιμελῶς τηροῦντα τὸ λάθε
βίωσας καὶ οὐδὲν πράττοντα, διότι καὶ
οὐδὲν δύνανται νὰ πράξῃ.

— Αἰ, τί κάνεις, τί γίνεσαι;... τοῦ
λέγω.

Καὶ ἐκεῖνος, μετὰ σοβαρότητα ἀποπε-
φθέντος Βίσμαρκ·

— Καιροσκοπῶ!

Καὶ ἐγὼ τότε·

— Δὲ θὰ ἦτον καλλίτερα νὰ κερδο-
σκοπῆς;...

Καιροσκοπός

ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐκ τῶν βραβευθέντων ἐν τῷ Φιλαδέλφειῳ ποιητικῷ διαγωνισμῷ.

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Ἐβρῆκα τὴν τύχην μου ἔς τὸ δρόμο·
ἦταν πεντάμορφη κυρὰ
κ' εἶχ' ἕνα κἀνίστρο ἔς τὸν ὦμο,
γεματ' ἀπ' ἀνθη δροσερά.

Μὲ χαμογέλιο μετὰ κυττάζει
καὶ μετὰ χαρὰ μετὰ χαιρετᾷ,
τὸ κἀνίστρο τῆς καταιδάζει,
κ' ἕνα λουλούδι μοῦ πετᾷ.

Ἐστὲρα φεύγει καὶ τὴν χάνω·
μὰ τὸ λουλούδι τάνθηρό
ἀντὶ δροσιὰ ἔς τὰ φύλλ' ἀπάνω,
δάκρυα εἶχ' ἕνα σωρό.

1. Πολέμηξ

Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἀλήθεια, διψᾷ τῶν σοφῶν παντοεινὴ,
τὰ πλῆθη δὲν ταραζοῦνται καὶ ζοῦνε ξε-
νοιασμένα,
καὶ ἄλγοι βγάζουν μιὰ φωνὴ λαχτάρας·
ἀνέβα ἀπὸ τὰ τάρταρα, κατέβα ἀπὸ τ' ἀ-
λήθεια, ἰδὲς! γονατιστοὶ ποῦ ἀπλώνου-
με τὰ χέρια
δὲν ἔχουμε ἄλλον πιὸ βαθὺν καῦμόν ἀπ'
τὸν καῦμό σου.

Μᾶς φαίνεται πῶς ἄλλοτε σὲ ξεχασμένη
καθάρια σ' ἀντικρύσαμε, σ' ἐγγίσαμε, καὶ
γιὰ σὲ γυρνώντας ψάχνουμε ἔς τοῦ κόσμου
παρόμοια μετὰ τὴν Δῆμητρα, τὴ θεϊκὴ μη-
ποῦ μαυροφόρα ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἔστρεχε νύχτα
κ' ἐγύρευε τὴν κόρη τῆς κλεμμένη ἀπὸ
τὸν Ἄδην.

Ἐσὺ δὲν εἶσαι τὸ ἄγαλμα ποῦ τοῦ τεχνίτ'
τὸ σκάλισε χεροπλαστὸ σὲ παριανὸ λι-
θάρη,

κάλλιο εἶσαι σὺ τὸ σύννεφο ποῦ τὸ θωρεῖ
ἔς τοῦ ἡλίου τὸ βασίλευμα χίλιας θωριαῖς
κ' εἶν' ἀπὸ ῥόδο, μάλαμμα καὶ γιοῦλι καὶ
κ' εἶν' ἄγγελος καὶ δράκοντας καὶ δένδρο
[καὶ παλάτι.

Ἀλήθεια, διψᾷ τῶν σοφῶν, ὄνειρευτὴ παρ-
ὁποῦ ποτὲ οἱ στενόμυαλοι δὲν λαχταροῦν
κ' ὄνειρα ἂν ἔχουν δὲν θωροῦν ἐσένα ἔς τὰ
ὄνειρά τους,
γιὰ μένα εἶσαι ἡ ὀμμορφιὰ καὶ μόνη αὐ-
καὶ μόνη αὐτὴ ποῦ κυνηγῶ μ' ἕνα αἰώ-
σὲ στίχους αἰθερόπλαστοι, νοῦ καὶ καρ-
[διὰ γεμάτους,

Κ. Παλαμᾶς

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

Ἐθάλαμος τῆς νεάνιδος. Κλίνη μικρὰ
μετὰ μεγάλου κωνοπέριου κυανολεύ-
κου. Ἀριστερὰ ἐστία καὶ ἐπ' αὐτῆς
ὠρολόγιον. Ἐκείθεν τῆς ἐστίας θύρα. Δε-
ξιὰ παραθύρον μετὰ παραπετασμάτων
κυανολεύκων κλειστῶν. Ἐκείθεν δὲ τοῦ
παραθύρου μικρὸν γραφεῖον καὶ ἐπ' αὐ-
τοῦ χαρτοφυλάκιον. Πρὸ τοῦ παραθύρου
τραπέζιον καὶ ἐπ' αὐτοῦ νυμφικὰ δῶρα.
Παρὰ τὴν ἐστίαν δύο καθίσματα ἀντιμέ-
τωπα καὶ ἐπ' αὐτῶν ἠπλωμένη νυμφικὴ
ἐσθῆς καὶ ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος στέφανος ἐξ
ἀνθῶν πορτοκαλλέας.

Πρόσωπον τοῦ μονολόγου

ΕΚΕΙΝΗ

(Εἰσέρχεται ζωνρῶς, κρατοῦσα λιχνίαν,
πρὶν δὲ κλείσῃ τὴν θύραν στρέφεται πρὸς
τὰ παρασκήνια καὶ ὀμιλεῖ).

Μάλιστα, μητέρα, θὰ πλαγιάσω τώρα
εὐθύς... εὐθύς... εὐθύς, μείνετε ἥσυχη
... καὶ θὰ κοιμηθῶ... θὰ κοιμηθῶ! Κα-
λὴν νύκτα, μητερίτσα μου, καὶ αἴριον
μετὰ τὸ καλόν. [Ἀποστέλλει ἀσπασμόν,
κλείει τὴν θύραν καὶ ἴσταται ἀκίνητος].
Νὰ πλαγιάσω, νὰ κοιμηθῶ (πλησιάζει εἰς
τὴν κλίνην καὶ ἀποθέτει τὴν λιχνίαν ἐπὶ
μικροῦ τραπέζιου). Νὰ πλαγιάσω, ἔστω,
ἀλλὰ νὰ κοιμηθῶ, δὲν ἐγγυῶμαι. (Στενά-
ζει). Αἴριον! αἴριον ὑπανδρεύομαι τὸν
κύριον (μετὰ πλείονος οἰκειότητος) Νί-
κον, τὸν μνηστῆρά μου.

Ποῦ νὰ το φαντασθῆ κανεὶς ὅτι ἐγὼ
αἴριον θὰ εἶμαι νύμφη! Τί μεταβολὴ
πραγμάτων! Θὰ ἔχω ἄνδρα· παράξενον!
ἕνα κύριον ὁ ὁποῖος θὰ με λέγῃ γυναικᾶ
του καὶ θὰ μου ὀμιλῇ ἐνικῶς, καὶ ἐγὼ
πρέπει νὰ του ὀμιλῶ ἐνικῶς. Ὡ καὶ πῶς
θὰ το καταφέρω! Τώρα τοῦ λέγω κύριε
καὶ αὐτός μου λέγει δεσποινίς. Ἡ
ἐξαδέλφη μου ἡ Μαρίκα μετὰ ἕνδεκα ἡ-
μέρας τοῦ εἶπε “σὺ, καὶ ὅμως δὲν εἶνε
καμμία δειλὴ... πάντοτε εἰς τὸ σχολεῖον
ἐδραβεύετο εἰς τὴν γυμνασιεὶν.

Τώρα θὰ με λέγουν κυρία, ὅπως καὶ

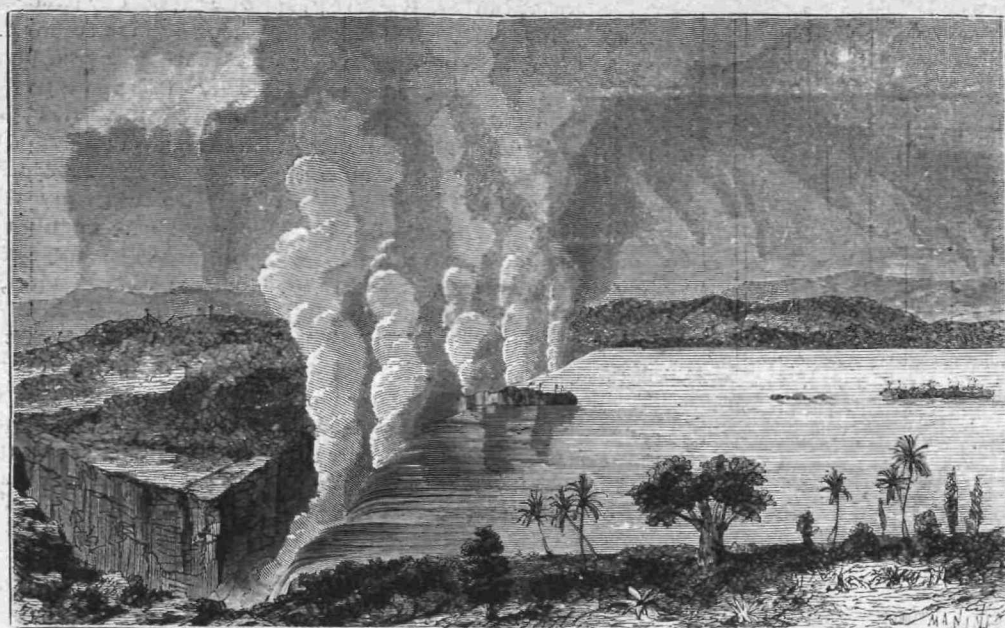
τὴν μητέρα. Ὡ πῶς μ' ἀρέσει! μόνον νὰ
το συλλογίζωμαι κοκκινίζω ἀπὸ τὴν χα-
ράν μου. (Ἐποκλίνεται). Κυρία. Τὸν
πρῶτον φάκελον, τὸν ὁποῖον θὰ λάβω με-
τὰ τὴν ἐπιγραφὴν: Πρὸς τὴν κυρίαν... θὰ
τον φυλάξω εἰς ἀνάμνησιν. (Διορθώνει τὸ
φῶς τῆς λαχνίας). Μὰ τί ἔχει τὸ φῶς;
δὲν φέγγει. (Λαμβάνει ἐκ τοῦ χαρτοφυ-
λακίου δίπτυχον μεγάλην ἐπιστολήν).
Ἐπῆρα κρυφὰ ἐν προσκλητήριον τοῦ γά-
μου. (Ἀναγινώσκει). “Ὁ κύριος καὶ ἡ
κυρία... λαμβάνουσι τὴν τιμὴν νὰ κα-
λέσωσιν ἡμᾶς εἰς τοὺς γάμους τῆς δε-
σποινίδος...,, Δεσποινίδος... εὐτυχῶς
αἴριον τέλος πάντων παίρνει τέλος καὶ
αὐτὸ τὸ δεσποινίς. (Ἐξάγει ἐκ τοῦ
χαρτοφυλακίου τεμάχιον χαρτίου καὶ βλέ-
πουσα αὐτὸ γελά). Νὰ καὶ τὸ περιφθον
πρόδλμά μου, τὸ ὅποσον ποτὲ δὲν κα-
τώρθωσα νὰ λύσω. Ἡμεθα δεκαοκτὸ μα-
θήτριά εἰς τὴν τάξην καὶ ἐγὼ ἤμην ἡ
δεκάτη ὀγδόη. Καὶ τί δὲν ἤκουσα ἀπὸ
τὴν διδασκάλισσαν καὶ τὰς συμμαθητριάς
μου! (Ἀναγινώσκει): Ἐλοτόμος κόπτει 1
δένδρον εἰς 2 ἡμέρας· πόσα δένδρα θὰ
κόψωσιν 620 ἑλοτόμοι εἰς 33 ἡμέρας;,,
Μοῦ τὸ ἐξηγήσαν ὅτι εἶνε εὐκολώτατον
καὶ ἀπλούστερον... ἀλλὰ τὰ μαθηματικὰ
ἐγὼ τὰ εἶχα κομπάρων. Καὶ μάλιστα τὸ
εἶπα εἰς τὸν ἄν... ἄνδρα μου· εἰμπορῶ
πολὺ καλὰ νὰ τον εἰπῶ ἄνδρα μου, ἀφ'
οὐ αἴριον θὰ εἶνε, καὶ ἔπειτα τώρα εἶμαι
μόνη μου ἐδῶ, ψυχὴ δὲν μ' ἀκούει. Τοῦ
εἶπα λοιπόν: “Σεῖς θὰ κρατῆτε τοὺς
λογαριασμούς, διότι ἐγὼ δὲν θὰ τα κατα-
φέρω.

(Βλέπουσα τὸ νυμφικόν). Τώρα θὰ φορέσω
πρῶτην φορὰν ὀλόλευκον φόρεμα χωρὶς
ταυρίας χρωματιστάς. Μοῦ πηγαίνει ἐξαι-
σια. Ἄν καὶ ἡ κυρία Ἰουλίτσα ἐπιμένει ὅτι
πηγαίνει καλλίτερα ἔς τὴν μελαχροινὴς...
διότι ἡ κυρία εἶνε μελαχροινή... Νὰ καὶ
ἡ ἀνοδοῦσιν μου καὶ τὰ στέφανα. (Κρατεῖ
τὸν στέφανον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς).
Λαμπρά!... καθὼς εἶμαι ξανθὴ, μοῦ πη-
γαίνει θαυμάσια. Ἀλλὰ διατὶ τάχα αἱ
νύμφαι φοροῦν ἄνθος πορτοκαλλέας; Τέλος
πάντων εἶνε ἔθιμον... Ἀχ! τί ἔχει πάλιν
αὐτὸ τὸ εἰλογημένον τὸ φῶς κάμνει καύ-
τραν! (Τὸ ὠρολόγιον σημαίνει ἄπαξ) Ἄ!
τρεις ἡμῶν, εἶνε δυνατόν; Ναι!... Ἡ
ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὀμιλήσαμεν ἀρκετὴν
ῥωρὰν μετὰ τὴν μητέρα καὶ ἐχωρίσθημεν ἀρ-
γὰ· ἦτο μία ὅταν ἤλθα ἐδῶ. Ὡστε δύο
ἡμῶν ῥωρὰς κάθημαι καὶ φλυαρῶ, χωρὶς
νὰ καταλάβω πῶς ἐπέρασεν ἡ ῥωρὰ. Πρέ-
πει καὶ νὰ πλαγιάσω, καὶ γρηγορὰ γρη-
γορὰ.

Δὲν μου φαίνεται τώρα παράξενον διατὶ
τὸ φῶς... (Διορθώνει τὴν λιχνίαν). Καί-
μένη λάμπα μου, θὰ σ' ἀφήσω... Μὰ δὲν
εἰσεύρω ἀπόψε πῶς μου φαίνεται τὸ δω-
μάτιόν μου, τὰ ἐπιπλά μου, τὰ πάντα...
τὰ βλέπω καὶ μ' ἔρχεται νὰ κλαύσω, μοῦ
φαίνονται πλέον ὡς ἀναμνήσεις. (Μακρὰ
διωπῆ.) Ἀλλὰ δὲν πλαγιάζω καὶ κοι-
μάτι; τί θὰ εἰπῆ ἡ μητέρα ἂν με ἰδῆ
ἀγρυπνισμένην. (Ἐκβάλλει τὴν ζώνην τῆς)
Σὰν νὰ ἔχω πυρετόν... εἶμαι ὄλη ἀνησυ-
χία. Ἀχ! καὶ νὰ ἦτο ἐδῶ ἡ μητέρα νὰ
μου ἔλεγε τίποτε, θὰ εἰδὲν ὀλίγον ὁ
νοῦς μου. Ἀλλὰ τώρα κοιμᾶται... ἄρα

ΑΘΩΟΤΗΣ ΚΑΙ ΝΕΟΤΗΣ

ΜΕΓΑΛΑΙ ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ — “ΜΟΖΙ ΟΑ ΤΟΡΝΑ,,

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΑΛΣΑΤΙΑΣ — ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΠΕΤΕΙΝΟΥ

Καλλιτεχνία — Εικόνη Γουσταύου Βρούν.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

γε νά κοιμάται; Τὸ πρῶτ' ἔκλαιε... Θά με στερηθῆ καὶ θά τὴν στερηθῶ. "Α! ὁ γάμος δὲν εἶνε παῖξε γέλασε, δὲν εἶνε μόνον ἀλλαγὴ τοῦ δεσποινίς καὶ τοῦ κυρία. Ἀλήθεια! κυρία θά εἶμαι αἰθιον. (Μιμουμένη). Καὶ πῶς ἔχετε κυρία; Πολύ καλά, κυρία. — Θά κάμετε κανέν ταξειδάκι, κυρία; — Μάλιστα, κυρία. — Καὶ δὲν φοβεῖσθε, κυρία, τὰ ταξειδία; — "Ω! κυρία, τρελλαίνομαι.

Καὶ αὐτῶ πῶς ἐξακολουθοῦν καὶ ὁμιλοῦν μίαν ὥραν καὶ ἔπειτα πάλιν: — Κύριε, κυρία! — κυρία, κύριε καὶ ἀποχωρίζονται.

Παράνυμφος τοῦ γαμβροῦ θά εἶνε ὁ συνταγματάρχης Κ***. Ἀρά γε θά φορῆ αἰθιον τὴν μεγάλην στολὴν του; Πῶς το ἤθελα νά φορῆ καὶ τὰ παράσημά του! καὶ θά εἶνε πολλοὶ προσκεκλημένοι... Τί εὐμορφά που θά εἶνε!... Ἐφοβοῦμην μὴπως βρέχη, ἀλλὰ εὐτυχῶς αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἶχαμεν λαμπρὸν καιρὸν.

Ἀρά γε τί νά συλλογίζεται αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ ἐκεῖνος... Διότι καὶ αὐτὸς ὅπως ἐγὼ δὲν θά κοιμάται... "Ω! καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω τί θά ἐβίδα ἂν ἦτο δυνατόν νά μάθω τί σκέπτεται (Πλησιάζει εἰς τὸ τραπέζιον σὺννοους.) Πέρυσι — σχεδὸν αὐτὴν τὴν ἐποχὴν — ὄχι ὀλίγον ἐνωρίτερα, ἤκουσα νά λέγουν ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Δαχώρη ἐχώρισαν. Ἡρώτιδα διατί, — καὶ ἀκόμη ἐρωτῶ, — καὶ μου εἶπον διότι δὲν ἠγαπῶντο πλέον. Εἶνε λοιπὸν δυνατόν νά παύσῃ τις νά ἀγαπᾶται καὶ νά ἀγαπᾷ, ἀφ' οὗ ἀπαξ γίνῃ σύζυγος; Πῶς γίνεταί αὐτό... Μήπως παύει τις νά ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του; — Καὶ μοῦ το εἶπον μὲ τόσῃν ψυχρότητα καὶ ἀφέλειαν ὡς νά ἐλεγον "Ἐχώρισαν διότι εἶχον νά κάμουν ἐκδρομὴν εἰς δύο διάφορα μέρη". Ἐγὼ δὲν εἰξεύρω, ἀλλὰ νομίζω ὅτι εἶνε δυνατόν νά ἀγαπᾷ τις καὶ νά ἀνταγαπᾶται χθές, καὶ νά μὴ ἀγαπᾶται σήμερον. Αὐτὸ κάπως τὸ ἐννοεῖ, ἀλλὰ νά χωρισθοῦν; τοῦτο θά γίνεταί πολύ σπανίως, διότι εἶνε πολὺ ἀλλόκοτον πρᾶγμα... — Ἐμὲ μου φαίνεται τρέλλα... Εἶνε ὡς νά ἀνέβῃ τις μὲ τὸ ἀερόστατον, καὶ ἀφ' οὗ ἐφθασεν ἕψηλά νά ἐσχίσῃ μόνος του τὴν σφαιρᾶν. Μά τότε λοιπὸν διατί τάχα νά ἀναθῆ!... Ἀς μὴ ἀνέβῃ καν...

Ἡ μητέρα δὲν μου εἶπε ὅμως τίποτε περὶ τούτου τοῦ πράγματος... Διότι θά εἶδεν ὅτι δὲν ὑπάρχει τοιοῦτος κίνδυνος... Ἀλλ' ἐγὼ ὅμως ἀνυσυχῶ, αὐτὴ ἢ βρωμοῖδέα μὲ βασανίζει. Ἀνίσως συμβῆ καμμίαν φορὰν νά παύσῃ καὶ ἐκεῖνος νά μ' ἀ... (Ἰστάται σὺννοους). Πῶς νά το προγνωρίσω; (Λαμβάνει ἀπὸ τοῦ τραπέζιου περιδέραιον ἐκ πολυτίμων λίθων). "Α! τὸ περιδέραιον τοῦτο εἶνε ὄλον περουζέδες. Μοῦ ἔχον εἰπῆ ὅτι ὁ περουζέδες εἶνε θαυμασιὸς λίθος ἀλλάζει χρῶμα κατὰ τὴν εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν ἐκείνου ὁ ὁποῖος τὸν φορεῖ ἂν ζῆ εὐτυχίς, γίνεται γαλάζιος; γίνεται πράσινος, χλωμός καὶ τέλος πάντων βαγίζει, ὅταν ζῆ δυστυχίς... ὅταν παύσῃ νά τον ἀγαποῦν. Ἀς ἰδοῦμεν λοιπὸν... (Παρατηρεῖ τὸ περιδέραιον περιχαρῆς). Εἶνε γαλάζιοι, γαλάζιοι! Ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἀνόνη-

τος ἄνθρωπος; Αὐτὸ τὸ περιδέραιον εἶνε ἀμεταχείριστον, δὲν το ἐφόρεσε ἀκόμη κανεῖς, καὶ πρέπει νά το φορέσῃ μερικὸν καιρὸν.

Ἐγὼ ὅμως ἤθελα τώρα εὐθὺς νά πληροφορηθῶ ἐάν... (Ταπεινῆ τῆ φωνῆ) ἐάν θά ἐξακολουθῆ νά μ' ἀγαπᾷ πάντοτε. (Πλήττει τὸ μέτωπόν της ὡς σκεφθεῖσά τι). "Α! ἂν εἶνε ζυγὰ ἢ ἀπόκρισις θά εἶνε "Ναί,,... καὶ ἂν εἶνε μονά!... "Ἀς μετρήσω λοιπὸν. — Δύο, τέσσαρα... "Ω! δὲν τολμῶ ἴσως δὲν κάμνω καλά νά πιστεῦω εἰς τοιαύτας ἀνοησίας! Τέλος πάντων ἀνίψορον, ἐγὼ θά ἠδύχασω... ἐάν εἶνε ζυγὰ... καὶ, μὰ τὸ ναί, ἐάν εἶνε μονά, δὲν θά δώσω καμμίαν σημασίαν. (Ἀριθμεῖ). Δύο, τέσσαρα, ἕξ, ὀκτώ... "Ω! ἡ καρδιά μου πάλλει... ἂν εἶνε ἔνδεκα ἢ δεκαπέντε, ἢ δεκαεννέα, ἢ!... (Ἀριθμεῖ) δέκα, δώδεκα, δεκατέσσαρα, δεκαῆξ... (Μετὰ χαρᾶς) δεκαοκτώ! — Δεκαοκτώ! ζυγὰ! θά μ' ἀγαπᾷ λοιπὸν πάντοτε! Δεκαοκτώ, ὦ! τί εὐτυχία! (Καταφιλεῖ μετὰ παραφορᾶς τὸ περιδέραιον). Δεκαοκτώ! δεκαοκτώ! δεκαοκτώ! — Τώρα προσοχὴ μὴ σπάσῃ καμμία πέτρα, διότι τότε θά μείνουν δεκαεπτὰ! — Δεκαοκτώ! μὰ τί φόβον εἶχα ὅταν ἐμετροῦσα (Μετὰ θάρρους) καὶ τώρα... (Τεταραγμένη καὶ καταπεπονημένη). "Ω! τώρα δὲν εἰξεύρω τί ἔχω... Ὅλοι αὐτοὶ οἱ φόβοι, ὅλοι αὐταὶ αἱ ἐλπίδες, ὅλοι αὐταὶ αἱ συγκινήσεις... ἄχ! ἐπιᾶσθῃ ἢ ἀναπνοῆ μου... ἔσοκα... θέλω ἀέρα, ἀέρα!... Κύταξε ἀνοησία! καὶ δὲν ἀνοίγω τὸ παράθυρον νά πάρω ἀέρα;

(Ἀποσύρει τὰ παραπετάσματα, καταφωτίζεται ὁ θάλαμος). "Α! θεέ μου!... πῶς; εἶνε ἡμέρα!... (Ἀνοίγει τὰ φύλλα τοῦ παραθύρου). Καὶ τὰ πουλάκια ἐξυπνισαν... Μὰ τί ὥρα εἶνε λοιπὸν! (Πλησιάζει εἰς τὴν ἑστίαν καὶ βλέπει τὸ ὄρολογιον ἑκθαμῶς). "Ἐξ ἡ ὥρα! — "Ω! Μὰ λοιπὸν ὄχι αἰθιον, ἀλλὰ σήμερον... σήμερον γίνεται ὁ γάμος... σήμερον!... γελῶ καὶ κλαίω ἀπὸ τὴν χαρὰν μου... Καὶ τώρα θά ἐλθῇ ἡ μητέρα νά μ' ἐξυπνήσῃ! Τὴν καίμενην τὴν μητέρα! Θά εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ὅπου θά ἐλθῇ νά μ' ἐξυπνήσῃ. (Φέρει τὸ μαντῆλιον εἰς τὸ πρόσωπόν της καὶ καταστέλλει λυγρὸν ἐμφαίνοντα πόνον τοῦ παρελθόντος καὶ χαρὰν διὰ τὸ μέλλον. Ἐπειτα ἐγείρει τὴν κεφαλὴν καὶ βλέπει εἰς τὸν καθρέπτην). Λοιπὸν εἶμαι εὐμορφοτάτη ὅπως ἀρμόζει εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου, δῖλα δὴ χλωμὴ καὶ τὰ μάτια κατακόκκινα. — Καὶ ἂν μ' ἐρωτήσουν, θά ἀποκριθῶ ἀπλῶς ὅτι δὲν ἐκοιμήθην καλά. Καὶ εἶνε φυσικὸν τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου νά μὴ κοιμᾶται τις... (Ἀναλαμβάνει τὸ περιδέραιον καὶ τὸ κατασπάζεται ἐπανειλημμένως) Δεκαοκτώ! ὦ! τί εὐτυχία! τί χαρὰ! δεκαοκτώ!,,

[Μιμουμένη]

**φ

Ἐπάρχει τι ταπεινότερον τοῦ νά ὁμιλῆ τις ταπεινῶς περὶ ἑαυτοῦ; Ἐπάρχει. Τὸ ποῖον; Τὸ νά μὴ ὁμιλῆ παντελῶς περὶ ἑαυτοῦ. Ὅταν ὁ νοῦς εἶνε ἐλαφρὸς, ἡ καρδιά δὲν εἶνε πολὺ βαθεῖα.

Ἡ συνδαιτυμόνες εἶχον ἀναχωρήσει ἀπὸ πολλῆς ὥρας, ἡμίσεια δὲ μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἶχε σημάνῃ. Ἐν τῷ ἐστιατορίῳ ἔμενον ὁ οἰκοδεσπότης μετὰ δύο ἀλλοφίλων, Σέργιου Νικολάεβιτς καὶ Βλαδίμηρου Πέτροβιτς. Ἐσημᾶνε τὸν κώδωνα καὶ διέταξε νά παραλάβωσι τὰ ὑπολοιπα τοῦ δείπνου.

— Λοιπὸν ἀπεφασίσθη, εἶπε χωνόμενος βαθύτερον εἰς τὴν καθέδραν του καὶ ἀνάπτων σιγάρον. Ἐκαστος ἡμῶν ὀφείλει νά διηγηθῆ τὴν ἱστορίαν τοῦ πρώτου ἐρωτός του. Σὺ θά ἀρχίσῃς πρώτος, Σέργιε.

Ὁ Σέργιος Νικολάεβιτς, ἀνὴρ στρογγυλίας, ξανθός, ἔχων τὸ πρόσωπον ὀλίγον ἐξωγκωμένον, ἀπέβλεψε πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην, ἔπειτα δὲ ἔψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν ὀροφήν.

— Ἐγὼ δὲν ἐδοκίμασα πρῶτον ἐρωτᾶ, εἶπε τέλος, ἐγὼ ἤρχισα εὐθὺς ἀπὸ τὸν δεύτερον.

— Καὶ πῶς τοῦτο; — Ἀπλούστατα. Ἦμην δεκαοκτὼ ἐτῶν ὅτε κατὰ πρῶτον ἐρωτεύθην χαριεστάτην νεάνίδα, καὶ τὴν ἐρωτεύθην ὡς ἐάν ἦμην πεπειραμένος εἰς τὰ τοιαῦτα, καὶ ὅπως βραδύτερον συνέβῃ νά ἐρωτευθῶ ἄλλας. Ἀληθῶς εἰπεῖν ἐρωτεύθην μόνον πρῶτην καὶ τελευταίαν φορὰν ἐξαιτῆς τὴν νιανιά μου (τὴν τροφόν). Ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι ἔκτοτε εἶνε πολλὰ ἔτη, καὶ διὰ τοῦτο τὰ καθ' ἕκαστα τῶν σχέσεών μας ἐξηλείφθησαν ἐκ τῆς μνήμης μου· ἀλλὰ καὶ ἂν τα ἐνθυμοῦμην, τίς θά εἶχεν ὄρεξιν νά τα ἀκούσῃ;

— Λοιπὸν τί νά γίνῃ; εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης. Οὐδὲ ἐγὼ ἔχω νά διηγηθῶ τι ἄξιον λόγου περὶ τοῦ πρώτου ἐρωτός μου, διότι δὲν ἠγάπησα καμμίαν ἄλλην, πρὶν γνωρίσω τὴν Ἄνναν Ἰβανόβναν, τὴν σημερινὴν γυναῖκά μου. Τὰ τοῦ γάμου μας διεξήχθησαν ἀθορυβῶς καὶ ἄνευ συγκινητικῶν ἐπισοδείων, διότι οἱ γονεῖς μας μᾶς εἶχον προαρραδωνίῃ, καὶ εὐθὺς εὐθὺς ἤρρεσεν ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον καὶ ἐστεφανώθημεν ἄνευ πολλῶν ἀναβολῶν. Ἰδοὺ λοιπὸν σὰς ἐδιηγήθην τὰ κατ' ἐμὲ συντομώτατα. Σὰς ὁμολογῶ δὲ, κύριοι, ὅτι, ὅταν ἰπεκίνησα τὸ ζήτημα τοῦ νά διηγηθῶμεν τὰ κατὰ τὸν πρῶτον ἐρωτᾶ μας, ἐπερίμενα κάτι τι ἀπὸ σὰς τοὺς ἀγάμους, δὲν λέγω ἠλικιωμένους, ἀλλ' οὐδὲ καὶ πάλιν ὄλως διόλου νέους. Σὺ ἴσως, Βλαδίμηρε Πέτροβιτς, ἔχεις νά μας διηγηθῆς περὶ τοῦ προκειμένου ἀξιῶν τι λόγου;

— Ὁ πρῶτος μου ἐρῶς εἶνε πράγματι ἀναμεμιγμένος μετὰ συμβάντων ἀσυνήθων, ἀπεκρίθη μετὰ τινος δισταγμοῦ ὁ Βλαδίμηρος Πέτροβιτς, ἀνὴρ ὡς τέσσαρακοτούτης, ἔχων κόμην μέλαιναν ἠπολεικάζουσαν.

— "Α! ἀνεφώνησαν μὴ φωνῆ ὅτε οἰκοδεσπότης καὶ ὁ Σέργιος Νικολάεβιτς, τόσον καλλίτερα... Λέγε.

— Ἔστω... ἢ μάλλον ὄχι δὲν λέγω, διότι δὲν εἶμαι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νά διηγοῦμαι, καὶ τοῦτου ἕνεκα ἡ διήγησίς μου

νον εις μέγα βάραθρον από ύψους 100 μέτρων. Εάν τις κύψη εις τὸ βάραθρον τοῦτο από τῆς δεξιᾶς ὄχθης οὐδὲν ἄλλο διακρίνει ἢ νέφος πικρόν, τοῦ ὁποίου ὁ λευκὸς ὄγκος περικυκλοῦται ὑπὸ λαμπρῶν οὐρανίων τόξων. Ἐκ τοῦ νέφους τούτου ἰψοῦται ὀρμητικῶς στήλη ἀτμοῦ, ὅστις εις ὕψος 100 μέτρων πυκνοῦται καὶ καταπίπτει ὡς λεπτὴ βροχὴ. Ὀλίγα μέρη τῆς γῆνης σφαίρας δύνανται νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὸν καταρράκτιν τούτον, ὅστις εἶνε ἐν τῶν ἐκπλακτικωτάτων θεαμάτων τῆς γῆς. Ὁ μέγας ἐξερευνητὴς τῆς Ἀφρικῆς Λιδίγκστον περιγράφει διὰ μακρῶν ἐν ἰδίῳ συγγράμματι τὰ περὶ τοῦ καταρράκτου τούτου, ὃν αὐτὸς μὲν ὠνόμασε καταρράκτιν τῆς Βικτωρίας, οἱ δὲ ἰθαγενεῖς ὀνομάζουσι “Μόζι ὄα τούννα”.

Χορὸς τοῦ πετεινοῦ

Ἡ καλλιτεχνικὴ αὕτη εἰκὼν εἰκονίζει μετὰ θαυμασίας χάριτος καὶ ζωηρότητος Ἀλδατοὺς χορεύοντας τὸν ἐθνικὸν αὐτῶν χορὸν τοῦ πετεινοῦ. Εἶνε συγκινητικὴ ἀνάμνησις τῆς Ἀλδατίας, τῆς ὁποίας ἡ κατῆφεια φαίνεται οἶονεὶ ἀνανακλωμένη καὶ ἐπὶ τῆς μορφῆς τῶν διασκεδαζόντων τέκνων τῆς.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Τὸ ἀλαροῦμ τῶν Ἰαπώνων

Ἡ Ἰαπωνία θεωρεῖται ὡς κυριώτερα ἐστία τῶν γῆινων τρώμων καὶ σεισμοῶν, ὡς τὸ σεισμικὸν κέντρον, τὸ μᾶλλον ὑποκείμενον εἰς αὐτοὺς. Κατὰ τὰ τρία ἔτη 1885, 1886 καὶ 1887 παρετηρήθησαν χίλιοι τετρακόσιοι τριάκοντα ἑπτὰ σεισμοὶ ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Ἰαπωνίας, ἵτοι περίπου πεντακόσιοι κατ' ἔτος τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τὸ ἔδαφος αὐτῆς. Ἐκ τῆς συνεχῶς ὑπέκειτο εἰς ταραχάς. Οὐδόλως δὲ πρέπει νὰ ἐκπληττόμεθα τῆ, ὅτι οἱ Ἰάπωνες καὶ οἱ γείτονές των Κινέζοι ἦσαν πολὺ πλειότερον τοῦ αἰῶνός μας προηγμένοι ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ σπουδῇ τῶν σεισμικῶν φαινομένων. Βεβαιούται δὲ, ὅτι ἑκατὸν ἔτη πρὸ ἡμῶν οἱ Κινέζοι εἶχον ἐπινοήσει σεισμολογία. Οἱ Ἰάπωνες ἐπίσης ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων χρόνων εἶχον ἐφεύρει ὄργανον καλούμενον ἀλαροῦμ, προωρισμένον νὰ προσβλέπῃ τοὺς κλονισμοὺς καὶ τὸ ὅποιον ὑποτίθεται ὅτι βάσιν εἶχε τὸν ἠλεκτρισμόν. Τὸ ἀλαροῦμ συνίστατο ἐκ μεγάλου μαγνήτου, τοποθετημένου ὀριζοντίως ἐπὶ ἐρείσματός τινος. Ἐκ τεμαχίου διδήρου ἐν σχήματι πετάλου προσκεκολλημένον διὰ μόνης τῆς ἐλξεως τοῦ μαγνήτου ἐκρεμάτο μεταξίνης ταινία περιελισσομένη εἰς κύκλον, τοῦ ὁποίου ὁ κινητὸς ἄξων ἔκειτο ἐπὶ τῆς καθέτου πρὸς τὸν ὀριζόντα γραμμῆς τοῦ μαγνήτου. Ἡ ταινία περὶ τὸν ἄξωνα τοῦτον στρεφόμενη ἐκράτει ἠρτημένον ἐν σήμαντρον κώδωνος, κάτωθεν τοῦ ὁποίου ἦτο τοποθετημένον ἐν γ κ ὄ ν ζ (μουσικὸν ὄργανον κινεζικόν). [Οἱ Ἰάπωνες ἐξήγουν οὕτω τὴν τοιαύτην τοποθέτησιν. Πρὸ τοῦ κλονισμοῦ τῆς γῆς, ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος ἦτο πλῆρες ἠλεκτρισμοῦ, ἢ ἕλξις τοῦ γ κ ὄ ν ζ, τοῦ ὁποίου τὸ σχῆμα ἦτο σφαιρικόν, καθίστατο ἰσχυροτέρα τῆς ἐλξεως

τοῦ μαγνήτου ἐπομένως τὸ σιδηροῦν πέταλον ἀποσπάται αὐτοῦ καὶ τὸ σήμαντρον κτυπᾷ τὸ γ κ ὄ ν ζ μετ' ἤχου ἰσχυροῦ ἀκουομένου εἰς μεγάλιν ἀπόστασιν, ὅστις μὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπων νὰ ζητήσωσι καταφύγιον εἰς τόπον ἀνοικτόν. Τὸ ὄργανον τοῦτο καταδεικνύει μεγάλην εὐφυΐαν καὶ πρὸ πάντων ἐξ αὐτοῦ διακρίνει τις ὅτι ἡ ἠλεκτρικὴ θεωρία τῶν κλονισμῶν τῆς γῆς, τὴν ὁποίαν ζητοῦσι σήμερον νὰ κηρύξωσιν ὡς νέαν, εἶναι παλαιὰ ἱστορία. Ἐν Εὐρώπῃ αἱ σεισμολογικαὶ σπουδαὶ ἤρξαντο μόλις πρὸ ἡμῶν αἰῶνος.

ΝΕΩΤΕΡΑ

Ἐν Ἀμβέρσῃ θὰ ἐορτασθῇ ἡ τριακοσιετηρὶς ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ μικροσκοπίου δι' ἐκθέσεως διεθνούς μικροσκοπίων. Ἐν αὐτῇ θὰ ἐκθέσωσι πάντα τὰ εἶδη τῶν μέχρι τοῦδε μικροσκοπίων, ὧν τὸ πρῶτον ἐπενοήθη ἐν ἔτει 1590 ὑπὸ τοῦ Hans Jansen καὶ τοῦ υἱοῦ του αχαρία κατασκευαστῶν διόπτρων ἐν Μιδελδοῦργ τῆς Ὁλλανδίας.

— Τὸ μετάλλιον τῆς τιμῆς τῆς Καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως ἐν Παρισίοις (Salon) ἀπενεμήθη εἰς τὸν ἐν τῷ τμήματι τῆς χαρακτικῆς (gravure) διαπρέψαντα Σαγιλλερμὴν (Sagullermie). Τὸ δὲ βραβεῖον εἰς τὴν γλύπτειν κ. Φέλιξ Σαρπαντιέ (Chaperrier).

— Ἡ “Bascche”, νέον κωμικὸν μελόδραμα, παρεστάθη ἐν Παρισίοις. Ἡ μουσικὴ του εἶναι τοῦ Ἀνδρέου Μεσάζε.

— Ἐν Παρισίοις ἐγένετο πρὸ ἡμερῶν ἡ δεκάτη ὀγδοὴ σὺναδος τοῦ Συνεδρίου τῶν Γάλλων ἀρχιτεκτόνων ἐν τῇ Σχολῇ τῶν καλῶν Τεχνῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. de Soly.

— Τὸ ὄνειρον, κωμικὸς χορὸς εἰς τρεῖς εἰκόνας, τοῦ κ. Ἐδ. Βλώ, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Λεόντος Καστινέλ, παρεστάθη ἐσχάτως ἐν Παρισίοις. Ἡ ἐπιτυχία του ὑπερῆξεν ἐξαιρετὸς.

— Ἐν Παρισίοις ἰδρύθη “Ἐταιρεία τῶν μεγάλων μουσικῶν ἀκροασμάτων”, (Société des grandes Auditions musicales) λεγομένη, ἥς σκοπὸς εἶναι νὰ καταστήσῃ γνωστὰ εἰς κοινὸν τῶν Παρισίων πολλὰ ἐθνικὰ ἔργα, τὰ ὁποία ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐπρότεισαν, ἢ τῶν ὁποίων ἡ ἀξία κατὰ τὴν πρῶτην ἐμφάνισιν τῶν παρεγνωρίσθη.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Ἐπαίτης κρατεῖ λεπτὸν σχοινίον ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἶνε δεδεμένον κενάριον. Περιφερέται δὲ ἐπιναλαμβάνων μετὰ φωνῆς κλαυθμηρᾶς:

— “Ἐλεῖψτε τὸν ὄμματό!”
— “Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι βλέπεις καὶ καλά, εἶπε πρὸς αὐτὸν διαβάτης.
— “Ὁ, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ἐπαίτης δὲν εἶμαι ἐγὼ ὄμματος, τὸ σκυλί μου.

✱

Ἡ γηραιά κυρία Α. κατέστησε κληρονόμον τῆς γενικῶν τὸν ἀνεψιὸν τῆς.

— Λοιπόν, ἀνεψιέ μου, εἶπε πρὸς αὐτὸν, εἴμεθα σύμφωνοι σὲ κατέστησα κληρονόμον μου, ἐπὶ τῷ ὄρφ ὅμως νὰ μου χορηγήσῃ μικρὰν σύνταξιν.

— Μετὰ χαρᾶς, θεία μου, ὅσον δῆποτε μικρὰν θέλετε.

ΣΥΜΒΟΛΗ

Διὰ νὰ ἔχητε πάντοτε δροσερὸν ὕδωρ κατὰ τὸ θέρος, τυλίξατε καθ' ὀλοκληρίαν διὰ βεβρεγμένου χονδροῦ λινοῦ ὑφάσματος (λινάτσας) τὴν φιάλιν σας πλήρη, καὶ ἐκθέσατέ την, οὕτω περιτετυλιγμένην, εἰς τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου. Ἡ ἐξάτμισις τοῦ ὕδατος τοῦ λινοῦ ὑφάσματος θὰ ἐλαττώσῃ τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ὕδατος τῆς φιάλης, καὶ θὰ ἔχητε οὕτω ὕδωρ σχεδὸν παγωμένον ἐν διαστήματι ὀλίγων λεπτῶν.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

4.

ΑΙΝΙΓΜΑ

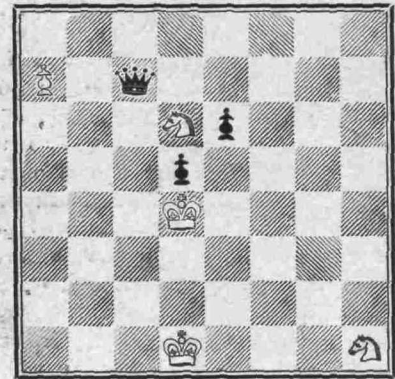
Ἄν βγάλης ἓνα σίγμα καὶ βάλῃς ἓνα πλ, καὶ ἐν ταύτῳ τὸν τόνον καταιδάσῃς, Τί ἐγίνε τὸ τέρας ἐάν τις σοῦ εἰπῇ, εἰπέ: Ἐς τὰς ἀχανεῖς πετᾶ ἐκτάσεις.

5.

12315678 βασιλεὺς τῆς Τροίας
12678.... ποταμὸς Ἀρκαδίας
63178.... κατασκοπος δυσειδέστατος
8562..... ποταμὸς Μεσσηνίας
528..... σύνδεσμος
765..... ἐπίρρημα
45..... ἀντωνυμία
Νὰ ἀντικατασταθῶσι τὰ ψηφία διὰ τῶν καταλλήλων στοιχείων.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 2.

Ἐστὶν παρὰ τοῦ κ. Α. Μ. Μεύρα

Λευκά

Τὰ λευκά παίξουν καὶ κἀνονο μ ἂ τ εἰς τρεῖς κινήσεις.
Σημ. Τὰ ὀνόματα τῶν ἀποστελλόντων ὀρθὰς λύσεις θὰ δημοσιεύωνται ἐν τῷ “Ἀττικῷ Μουσείῳ”. Θὰ ὀριθῶσι δὲ καὶ βραβεῖα εἰς τοὺς λύοντας περισσότερα κατὰ διμηνίαν. Προσεχῶς θὰ κανονισθῶσι τὰ περὶ τούτου.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Φ. Α. Καβάλλα. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. τὰ τῶν 10 συνδρομῶν ἀπεστάλησαν εἰς διεθνήσιν σας. εὐχαριστοῦντες ἡμᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μὴ παύσητε ἐνεργοῦντες καὶ δι' ἄλλους. - Κ. Α. Τσαγγαράδα. Ἐνεγράψετε καὶ τὸ φύλλον ἐστάλην. - Μ^ς Τ. S. Milano. Ὡσαύτως. - Γ. Ζ. Φιλίπποϊ-πολις. - Ἀπεστάλησαν τὰ 45 φύλλα πρὸς ἓνα ἕκαστον χωριστὰ ὡς μᾶς ἐγράψατε. διὰ τὰ περαιτέρω φροντίσετε ἡμεῖς. - Δ. Ε. Μιτιλήνη. Τὰ φύλλα τῶν 6 συνδρομῶν ἀπεστάλησαν πρὸς ἡμᾶς ἐκ τῆς πολιτελοῦς ἐκδόσεως.

Βασιλικὴ Τυπογραφία Ν. Γ. Ἰγγλέσι